دست پرسینمای ایران برای رونق گیشه

فرهنگی/ حدود ۱۸ ماه از شیوع کرونا در ایران می‌گذرد. در طول این ایام سینماها یا تعطیل بوده‌اند یا باز و بسته شدن مداوم آن و عدم اطلاع‌رسانی از سوی رسانه‌های فراگیری همچون صدا وسیما مانع از آن شده که مخاطبان از اکران کج‌دار و مریز در سینما خبردار شوند و به تبع آن فروش فیلم‌هایی که در این ایام روی پرده رفت نه برای سینماداران و نه صاحبان آثار رضایت‌بخش نبود. پیامد این بحران خسارت مادی و معنوی برای سینماگران و سینماداران بود. تولیدات سه سال سینمای ایران و حدود ۲۵۰ فیلم در انتظار عادی شدن شرایط و بازگشایی سالن‌های سینما است و چالش سینما در آینده صف طویل فیلم‌هایی است که پشت خط اکران مانده‌اند. آن‌طور که کارشناسان سینما پیش‌بینی می‌کنند احتمالا پدیده فیلم‌سوزی تهدید جدی سینما در اکران خواهد بود و باید برای سیستم سنتی اکران و نمایش عمومی در سالن‌های سینما تدبیری تازه اندیشید، اما در عین حال در این صف طولانی، پتانسیل بالای جذب مخاطب هم نهفته است که در صورت فعالیت مستمر سینما، اطلاع‌رسانی درست از صدا و سیما و تبلیغات شهری و اعتمادسازی برای مخاطبان می‌توانند عنصر نجات دهنده برای سینما باشند.

■ دلخوشی‌های جشنواره

اگر قرار باشد فهرستی از فیلم‌های کنجکاوی برانگیز برای مخاطبان تهیه کنیم مسلماً کوتاه‌ترین مسیر اشاره به آثار به نمایش در آمده در دو دوره اخیر جشنواره است، اگرچه این آثار طبق نگاه داوران هر دوره انتخاب شدند و سلایق آنها عموماً متفاوت از پسند مخاطبان است اما در میان همین آثار دیده شده در جشنواره و طبق نظرهای کارشناسانه منتقدان می‌توان لیستی از آثار را تهیه کرد و به عنوان فیلم‌های نجات دهنده گیشه روی آنها حساب کرد. پنجمین فیلم بلند نیکی کریمی «آتابای» که نشان از پختگی او به عنوان فیلمساز دارد با حضور هادی حجازی‌فر، سخر دولتشاهی و جواد عزتی، داستان پرتعقیب و گریز و اکشن ماجرای عملیات دستگیری عبدالمالک ریگی در «روز صفر» با بازی درخشان امیر جدیدی و ساعد سهیلی، داستان به روز «قصیده گاو سفید» ساخته بهتاش صناعی‌ها و سوژه ملتهب «مغز استخوان» حمیدرضا قربانی با ترکیب درخشان بازیگرانش همچون پریناز ایزدیار، جواد عزتی و بابک حمیدیان از جمله آثار به نمایش در آمده در جشنواره سی‌وهشتم است که می‌توان امید داشت مخاطب را به سینما بکشاند. به این آثار می‌توان فیلم‌های تحسین شده «پوست» اولین تجربه کارگردانی برادران ارک، «ابر بارانش گرفته» ساخته مجید برزگر، «تومان» مرتضی فرشباف، «دوزیست» برزو نیک‌نژاد (با حضور ستاره‌های پولسازی چون جواد عزتی و پژمان جمشیدی)، «سه کام حبس» سامان سالور و «عامه پسند» سومین فیلم از سه‌گانه سهیل بیرقی درباره زنان با ترکیب خوب بازیگرانش هوتن شکیبا، فاطمه معتمدآریا و باران کوثری را هم اضافه کرد. از آثار به نمایش در آمده در جشنواره سی‌ونهم هم لیست پر و پیمانی از کنجکاوی‌برانگیزها وجود دارد که می‌توان به عنوان امیدهای گیشه از آنها یاد کرد. روایت نرگس آبیار از زنان قربانی سکوت در «ابلق» با گروه بازیگران درخشانش از النار شاکردوست تا هوتن شکیبا و بهرام رادان، اقتباس سینمایی محسن قرایی از نمایشنامه کلاسیک و ستایش شده «ملاقات با بانوی سالخورده» در «بی‌همه چیز» با همه ستاره‌هایش پرویز پرستویی، هدیه تهرانی، پدرام شریفی، هادی حجازی‌فر و...، چهارمین فیلم تحسین شده آیدا پناهنده و روایت درخشانش از ترس، لذت و شهامت در «تی تی» و ترکیب وسوسه‌کننده پارسا پیروزفر، الناز شاکردوست و هوتن شکیبا، سفر بین ژانرها در فضای بومی ارسلان امیری با «زالاوا» و خروجی تحسین‌برانگیزش، اولین فیلم طنز محمدحسین مهدویان و نخستین تجربه همبازی شدن پژمان جمشیدی و رضا عطاران در «شیشلیک»، ارجاع‌های تاریخی و سینمایی و نوستالژیک عادل تبریزی و پیشنهادش در «گیج‌گاه» برای جامعه آرمان باخته و خالی از قهرمان و تجربه‌ای تازه از زوج سینمایی حامد بهداد و باران کوثری در این فیلم از جمله آثار به نمایش در آمده در سی‌ونهمین جشنواره فیلم فجر است که می‌توان به اکران موفق‌شان در گیشه دلگرم شد. روایت حمیدرضا آذرنگ از روزگار ناخواسته آدم‌های «روزی روزگاری آبادان»، «روشن» و روایت تلخ روح‌الله حجازی کارگردان دغدغه‌مند اجتماعی از روزگار و اجتماع پردرد ما با بازی رضا عطاران، «خط فرضی» اولین تجربه بلند سینمایی فرنوش صمدی، کمدی رمانتیک «عماد و طوبی» کاوه صباغ‌زاده از دیگر آثار این دوره از جشنواره است که امید می‌رود نمایش عمومی آنها با اقبال نسبی مخاطب روبه‌رو شود.

■ فیلم‌هایی که منتظر دیدن‌شان هستیم

اما تمام بضاعت و دستاورد سینمای ایران به آثار راه یافته به جشنواره محدود نمی‌شود. بخشی از واقعیت یک ساله سینمای ایران را باید خارج از دایره سلیقه داوران و برگزارکنندگان جشنواره جست‌وجو کرد که اتفاقاً به جریده‌ای ترغیب کننده‌تر می‌رسیم. فیلم پر سر و صدای «قاتل وحشی» حمید نعمت‌الله با بازی لیلا حاتمی و امین حیایی، «طلاخون» ابراهیم شیبانی با بازی شهاب حسینی، حسام منظور و زری خوشکام، «مجبوریم» رضا درمیشیان، «جنایت بی‌دقت» شهرام مکری، «اورکا» سحر مصیبی با حضور ترانه علیدوستی و مهتاب کرامتی و روایت ابراهیم ایرج‌زاد از یک قاتل سریالی با بازی محسن تنابنده و ساره بیات در «عنکبوت» از همین دست آثار است. به این سیاهه باید فیلم‌هایی را هم اضافه کرد که متقاضی حضور در جشنواره نبودند و ترجیح دادند در اکران عمومی از آنها رونمایی شود. «مست عشق» حسن فتحی با حضور شهاب حسینی و پارسا پیروزفر، «لامینور» داریوش مهرجویی با نقش‌آفرینی علی نصیریان، علی مصفا و پردیس احمدیه از همین دست آثار است. همچنین «قهرمان» به کارگردانی اصغر فرهادی و بازی امیر جدیدی در کنار «شب داخلی دیوار» وحید جلیلوند به تهیه‌کنندگی علی جلیلوند با نقش‌آفرینی نوید محمدزاده و امیر آقایی از مهم‌ترین تولیدات سینمایی سال ۹۹ است که تب و تاب بالایی برای اکران آن وجود دارد. این آثار جدا از تولیدات تازه سینما همچون «خائن کشی» مسعود کیمیایی، «تفریق» مانی حقیقی، «نگهبان شب» رضا میرکریمی و... است که احتمالاً در جشنواره امسال از آنها رونمایی خواهد شد.

قهرمان به کارگردانی اصغر فرهادی

آتابای به کارگردانی نیکی کریمی

روز صفر به کارگردانی سعید ملکان

بی همه چیز به کارگردانی محسن قرایی

ابلق به کارگردانی نرگس آبیار

گفت‌وگو با برادران ارک درباره تعویق اکران «پوست»

روی جهان بمب افتاد

نیره خادمی
خبرنگار

پس از آن همه ماجرا و فیلم‌های تلخی که سی‌وهشتمین دوره جشنواره فیلم فجر در سال ۹۸ داشت، فیلم پوست در سینمای رسانه حال و هوای دیگری به وجود آورد. فیلم بازخورد مثبتی داشت و پاسخ و شیطنت‌های عوامل فیلم لحظات جالبی را در نشست خبری رقم زد. اکران روشنی پیش روی پوست بود غافل از اینکه همان زمان ویروس کرونا مرزهای ایران را پشت سر گذاشته بود و آینده چیز دیگری در مشت داشت. در روزهای بعد نه تنها در ایران که در کل جهان، بسیاری از رویدادها از جمله رویدادهای فرهنگی -هنری لغو شد. با گذشت یک سال و نیم از آن زمان، در روزهای گذشته اکران فیلم یک بار دیگر لغو شد و البته اگر دوباره زمین و زمان به‌هم نریزد نسخه بدون تغییر پوست، در ماه صفر اکران می‌شود.

بهمن ارک که این فیلم را به‌طور مشترک با برادرش بهرام ساخته است در مواجهه با اتفاقات یک سال و نیم اخیر به «ایران» می‌گوید: «ما در بدترین تاریخ و سال جهان فیلم ساختیم، همه رویدادها از جمله مراسم کن کنسل شد، اکران‌ها عقب افتاد و سینماها تعطیل شد.» می‌خندد: «روی جهان بمب افتاد. اگر می‌خواستند کسی را با مخ به زمین بزنند می‌گفتند بیا و در همین تاریخ فیلم بساز. همه چیز به‌هم ریخت البته خاصیت سینما همین است، همیشه تمام انتظارات تان برآورده نمی‌شود. آنچه در ذهن آدم است همان‌طور اتفاق نمی‌افتد و تقدیر و سرنوشت هم در آن دخیل است. احساس می‌کنم اگر یک سال قبل یا بعدتر پوست ساخته می‌شد، روند اکران آن بهتر بود؛ شاید هم اگر دیرتر ساخته می‌شد، شرایط ساخت سخت‌تری داشتیم. خیلی در بندِ این که چه اتفاقی افتاد و می‌افتد، نیستم. فیلم ساخته شده و در مرحله اکران است و باید به فکر فیلم‌های بعدی‌ام باشم.» شورای صنفی نمایش اواسط تیر ماه، زمان اکران «پوست» نخستین تجربه بلند سینمایی برادران ارک را اول محرم اعلام کرد ولی این اتفاق نیفتاد و با اوج گرفتن دوباره کرونا، جدول اکران جابه‌جا شد. حالا بهمن ارک از اکران فیلم پوست در آینده نزدیک خبر می‌دهد.«اوضاع هر روز تغییر می‌کند. نمی‌دانیم چه اتفاقی می‌افتد ولی در حال انجام کارهای اکران هستیم و احتمالاً در ماه صفر اکران می‌شود. فکر می‌کنم در جایی که مردم سینمای متفاوت دوست داشته باشند فیلم با آنها ارتباط برقرار خواهد کرد. فکر نمی‌کنم کسی از فیلم ناراضی باشد یا بخواهد در نیمه‌های آن سالن را ترک کند به نظرم حداقل دوست دارد بداند کاراکترها به کجا می‌رسند.»

■ پوست تاریخ مصرف ندارد

برخی فیلم‌ها تاریخ مصرف دارند و عقب افتادن اکران به دیده شدن و میزان تأثیرگذاری آن لطمه می‌زند، این موضوع حتی درباره فیلم «رستاخیز» که موضوع آن واقعه تاریخی و البته بدون تاریخ مصرف بود هم صادق است. فیلمی که به‌دلیل مخالفت‌ها حدود یک دهه از اکران باز ماند و با وجود تلاش بسیار حالا در صورت اکران شاید تأثیر دهه‌های پیش را نداشته باشد، چرا که تکنولوژی ساخت فیلم و حتی سبک‌های فیلمسازی نسبت به آن زمان تغییر کرده است. اغلب سوژه‌هایی که در دوره تاریخی ساخته می‌شود مثل موضوع کرونا تاریخ مصرف دارد و با گذشت زمان دغدغه عموم نیست. پوست درباره فرهنگ و خرافات است و ۱۰ سال بعد هم اگر دیده شود، همین است. فیلم طوری ساخته شد که زمان و مکان آن مشخص نباشد بنابراین تاریخ مصرف ندارد مگر اینکه به لحاظ سبک ساختاری، دکوپاژ و کارگردانی و سبک بازی کهنه شود.

■ مردم باید در کنش‌های اجتماعی شریک شوند

فضای آنلاین در یک سال و نیم گذشته تنها راه نجات برای هنرمندان بود؛ چه آنجا که با حمایت نهادهای دیگر یا بودجه شخصی کنسرت و نمایش آنلاین برگزار کردند یا زمانی که فیلم‌ها را برای عرضه در شبکه نمایش خانگی بردند. باوجود احتمال کپی و نمایش غیرقانونی همزمان فیلم در شبکه‌های تلویزیونی و آپلود در سایت‌ها و کانال‌های تلگرامی، اکران آنلاین تنها راه نجات فیلم‌ها بود. در سال ۹۹ علاوه بر ۲۴ فیلمی که روی پرده سینماها رفت، ۳۸ فیلم به‌صورت آنلاین اکران شد ولی بسیاری از سینماگران مانند برادران ارک هنوز هم ترجیح می‌دهند برای اکران فیلمشان در سینما صبر کنند: «اصرار داشتم فیلم در سینما اکران شود چون پوست فیلم سینماست و حس و حال آن بیشتر از طریق پرده سینما انتقال داده می‌شود، البته یک یا دو ماه پس از اکران در سینما به‌صورت آنلاین هم اکران خواهد شد. اینکه بگوییم مردم فقط در خانه فیلم ببینند اشتباه است. مسئولیت فرهنگی ایجاب می‌کند مردم در کنش‌های اجتماعی شریک شوند و رفتن به سینما نوعی کنش اجتماعی است. مخاطب در خانه ارتباطش با آدم‌ها قطع است ولی در سینما و با وقوع بحث‌های پس از فیلم فعالیت فرهنگی انجام خواهد داد. بنابراین باید فکری به حال آن کرد، برگزاری جشنواره‌ها از جمله جشنواره فجر دارای برایند فرهنگی است و مردم در زمان جشنواره‌ها وارد فاز فرهنگی می‌شوند به همین دلیل می‌گوییم جشنواره فجر در استان‌ها هم برگزار شود.»

■ نمایش خانگی کمیت را بالا برد ولی کیفیت پایین آمد

علاوه بر نیاز مخاطب به بودن در سینما و مواجهه با کنش‌های اجتماعی؛ فضای آنلاین و نمایش خانگی برای فیلمسازی آسیب جدی تلقی می‌شود و کیفیت آثار سینمایی را به قعر جدول خواهد برد. بهمن ارک که در حال حاضر برای ساخت فیلم ملاقات خصوصی به‌عنوان مشاور همراه امید شمس است، برای ماه‌های آینده دو پروژه محتمل روی میز دارد؛ سریالی کمدی در شبکه نمایش خانگی و فیلم تاریخی در زمان صفویه و شاه تهماسب. او معتقد است دوران کرونا باعث قدرت گرفتن نمایش خانگی شد: «نکته مثبت ماجرا اینکه کارگردان‌های بیشتری وارد کار شدند و کمیت پیشرفت کرد ولی کیفیت آثار کاهش پیدا کرد. حالا افراد فقط دنبال متن و سرمایه‌گذار هستند تا فیلمی بسازند. در این شرایط آثار سینمایی پرخرج با کیفیت مطلوب برای سرمایه‌گذار توجیهی ندارد چون بازار پخش آن وجود ندارد. تولید با هزینه زیاد و کیفیت بالا سخت‌تر شده است. بازار پخش آنلاین است بنابراین می‌گویند کارهای کوچک انجام دهیم. یادمان باشد مسئولیت فرهنگی این نیست که جیب خود را پر پول کنیم، همه آثار حامل پیام هستند و نمی‌توانیم فقط برای سرگرمی مردم و پر کردن شبکه نمایش خانگی فیلم بسازیم.»

برادران ارک با فیلم کوتاه «نجس» فعالیت جدی خود را آغاز کردند و فیلم کوتاه «حیوان» هم حضور جدی در جشنواره کن و جشنواره فجر داشت و احتمالاً با اکران پوست مخاطبان بیشتری در میان مردم خواهند یافت. بهمن ارک حالا در حال کمک به ساخت فیلم کارگردان دیگری است و بهرام در تبریز مشغول تدریس در آموزشگاه فیلمسازی است ولی در آینده احتمالاً نام این دو برادر در محافل سینمایی بیشتر شنیده خواهد شد. «انتظار من از خودم خیلی بیشتر است و هنوز اتفاقاتی که دوست دارم رخ نداده است. همیشه در شرایطی که چندان مهیا نبوده، فیلم ساختم و نتوانستم سرمایه بزرگ و تجهیزات خوبی داشته باشم. خیلی وقت‌ها آدم ایده‌هایی در سر دارد ولی شرایط تولید برای آنها میسر نیست حالا فکر می‌کنم برای فیلم بعدی بتوانم شرایط نسبتاً دلخواهی فراهم کنم. وقتی کار جدیدی تجربه می‌کنیم دو گزینه مقابل دیگران است؛ آیا می‌توانند و قبلاً بخشی از این فضا را تجربه و پیاده کرده یا نه؟ آیا دوست دارند با او همراه شوند. باید اقناع شوند. در حال حاضر با دو فیلمی که داشتیم شاید نیازی به اقناع ندارم و این اتفاق با فیلم‌ها افتاده است. پوست به‌عنوان اثری متفاوت بازخورد نسبتاً خوبی داشت ولی زمان ساخت آن مثلاً وقتی می‌خواستیم یک پلان بگیریم آدم ها فکر می‌کردند نکند خنده دار شود یا در نیاید اگرچه همیشه ممکن است با تمام تلاشی که می‌کنید، حس فیلم در نیاید.»

خاموشی در دل تاریکی

بررسی وضعیت اکران فیلم‌ها در دوران کرونا

یادداشت

احسان طهماسبی
منتقد سینما

از ابتدای همه‌گیری ویروس کرونا در ایران و پیش‌آمد رخدادهای غیرقابل‌تصور و آغاز موج ویروس‌هراسی، ابراز نگرانی درخصوص وضعیت ورویکرد مردم نسبت به سینما، تئاتر و کنسرت‌های موسیقی، در صدر مهم‌ترین دغدغه‌های فرهنگی کشور قرار گرفت. مردم با ترسی که از رفتن به فضاهای بسته داشتند با گذشت زمان، فاصله خود را با هنرهای نمایشی بیشتر از پیش کردند و اقتصاد بیمار سینمای ایران، با یکی از بزرگ‌ترین بحران‌های خود مواجه شد. اما ریشه‌یابی مشکلات پیش‌آمده، روندی تحلیلی و با منطق فرهنگی- اقتصادی- اجتماعی مطابقتی نداشت و با گذشت حدود یک سال و نیم از آغاز پاندمی، به نتیجه رضایت‌بخشی ختم نشد؛ به‌طوری که در طول این زمان، حدود ده سینما، درخواست تغییر کاربری خود را ثبت کردند و تخریب سینما ایران در لاله‌زار، تعطیلی موقت سینما گلریز یوسف‌آباد و سینما عصرجدید و تغییر کاربری سینما بولوار در بلوار کشاورز و خسارت حدوداً ۳۰۰ میلیاردی سینما در سال ۹۹، بخشی از خسارت‌های سنگین کرونا به سینما بود. برای تحلیل رخداد پیش‌آمده و پیش‌گیری از وقوع پیامدی هولناک‌تر نباید مواجهه با این مشکلات را محدود به زاویه دید مشخصی کرد. حضور جوانان (به‌عنوان اصلی‌ترین مخاطبان سینمای ایران) در رستوران‌ها و کافه‌ها حاکی از عدم توجه دقیق آنها به‌رعایت پروتکل‌های بهداشتی است؛ پروتکل‌هایی که در سینما، با توجه به استفاده از ماسک و فاصله‌گذاری اجتماعی و ضدعفونی در فاصله بین سانس‌ها، درست و دقیق‌تر رعایت می‌شد. خالی بودن سبد سینماها، در شرایطی که باید هر پردیس سینمایی حداقل چهار فیلم در اکران روزانه خود داشته باشد، نشان از بی‌توجهی تهیه‌کنندگان و دفاتر پخش به تأمین نیاز مخاطبان و سینماها دارد. در پیگیری عدم تمایل تهیه‌کنندگان و پخش‌کنندگان فیلم برای اکران فیلم‌ها در سینماها، به اصلی‌ترین دلیل و انگیزه آنها برای ساخت و اکران فیلم برمی‌خوریم؛ بازگشت سرمایه. برای تضمین بازگشت سرمایه و حفظ چرخه اقتصادی سینما، مجموعه راه‌حل‌هایی پیش روست که متأسفانه باز هم چندان کار ریشه‌ای و بنیادینی در این خصوص صورت نپذیرفته است. استفاده از ابزارهای مهم تبلیغاتی با اتکا به ظریفت‌های موجود همچون: صداوسیما به‌منظور تبلیغ آثار سینمایی، شفاف‌سازی وضعیت سینماها از حیث امکان انتقال ویروس به‌صورت واضح و با اتکا به مستندات علمی توسط وزارت بهداشت، تخصیص هزینه مجزا برای سینماهای خسارت‌دیده در راستای بهبود شرایط موجود از سوی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، تغییر ساعت تردد شهری با توجه به ساعت پایان سانس سینماها توسط راهنمایی و رانندگی، استفاده از تبلیغات گسترده شهری با هدف تشویق مردم برای حضور در سینماها از سوی شهرداری‌ها، اکران فیلم‌هایی با قابلیت فروش بالا به‌منظور تشویق مردم برای حضور در سینما از سوی تهیه‌کنندگان و کمک مالی دولت و سازمان سینمایی به فیلم‌ها در جهت تشویق به اکران. نباید فراموش کرد که با حمایت صدمیلیون تومانی سازمان سینمایی به فیلم‌های موردتأیید شورای صنفی نمایش که حداقل چهار هفته روی پرده باشند و تمدید کمک صدمیلیون تومانی در ازای فروش سیصدمیلیون تومانی، تمایل برای اکران فیلم‌ها افزایش یافت و فیلمی همچون دینامیت توانست با همین حمایت و با حضور مخاطبان در سینما، تا به امروز به فروش حدود نه‌میلیارد تومانی برسد.

هرچند که اکران آنلاین تا اندازه‌ای توانست از حجم فیلم‌های مانده در صف اکران بکاهد و بار نمایش فیلم‌ها در سال‌های آینده را کمتر کند اما از آنجا که بیشتر به فرصتی برای اکران فیلم‌هایی که شانس زیادی در اکران‌های پرفروش نداشتند بدل شد و فیلم‌های مهم‌تر و احتمالاً پرفروش‌تر (بویژه کمدی‌ها) با بهانه‌های مختلف، تمایلی برای اکران آنلاین از خود نشان ندادند و از سویی دیگر به‌عنوان بازویی بر تقویت فروش بیشتر فیلم‌های اکران‌شده در سینماها مطرح شد و در مواردی نتوانست به موقعیت جهانی و باثبات خود برسد (که البته با توجه به ضعف قوانین کپی‌رایت در ایران چندان هم دور از ذهن نبود). از سویی دیگر، تعطیل نشدن پروژه‌های سینمایی در ایام کرونا، منجر به این شد که انبوهی از آثار اکران‌نشده در صف اکران باقی بمانند که این موضوع علاوه بر اینکه آثار زیان‌باری بر چرخه اقتصادی سینما وارد خواهد کرد از دیدگاه هنری هم می‌تواند پیامدهای قابل‌توجهی در سطح کیفی آثار سینمایی در سال‌های آینده از خود باقی بگذارد.

خائن‌کشی (مسعود کیمیایی)، تفریق (مانی حقیقی)، نگهبان شب (رضا میرکریمی)، شب، داخلی، دیوار (وحید جلیلوند)، شبگرد (فرزاد مؤتمن)، احمد به تنهایی (حسین مهکام)، روز بلوا و بدون قرار قبلی (بهروز شعیبی)، روز صفر (سعید ملکان)، درخت گردو و شیشلیک (محمدحسین مهدویان)، زالاوا (ارسلان امیری)، ابلق (نرگس آبیار)، بی‌همه‌چیز (محسن قرایی)، تی‌تی (آیدا پناهنده)، آتابای (نیکی کریمی)، پوست (برادران ارک) و... در لیست فیلم‌هایی هستند که یا مراحل فنی را پشت سر گذاشته‌اند یا مدت‌ها از اکران جشنواره‌ای آنها گذشته است و هنوز نتوانسته‌اند فرصتی برای اکران در سینماها پیدا کنند.

با توجه به استمرار شرایط کرونایی در کشور و تمدید اوضاع قرنطینه‌ای، برای خروج از شرایط بحرانی فعلی که برای فرهنگ و هنر کشور رخ داده، توجه ویژه به موارد اشاره شده می‌تواند تا اندازه قابل‌توجهی کمک شایانی به خروج از این بحران باشد. هرچند که اکران فیلم برنده اسکار اصغر فرهادی -قهرمان- در پاییز می‌تواند به قهرمانی برای ایجاد هیجانی اساسی و تأثیرگذار در اکران بی‌جان و کم‌رمق سینمای ایران بدل شود اما بدون تمهید سیاست‌های بنیادی و کلیدی، دیری نمی‌پاید که آتش داغ این رویداد به سردی می‌گراید.